

Nüüd hakkas Priidu tohtri juures lunima ja paluma. Ta lubas massu, ta lubas kõik ära, mis võimalik ning — tohtri süda läks pehmeks, ta balastas Priidu peale; läks teise tujupa ja tuli seolt natukesel aja pärast weikese klaasilesega wälja, kus tükk peaaegu sees oli.

„Säble! Siin on tükk hullukoera peaaegu, aga hoidke, et Teie temaga mitte õnnetust ei sünnita!“

Priidu napsas klaasikese pihku, müts väha, uskest wälja; ei tulnud mehel enam meeldegi tohtrit Jumalaga jätta. Kui ta uulitsat mööda edasi tormas, wabstistwad talle inimesed järele ja nifutastwad pead. Teel tuli abikaasa wastu, Priidu tormas temast kui tuul mööda — turule! Seal oli perekond kodu jäneseid müüa. „Mis need jäneseid maksawad?“ Müüa wastas: „Mitut tükki berra soowib?“ Herra aga kärgatas: „Mis nad maksawad!“ „25 kop. tükk.“

„Mitu tükki neid on?“

„Üheksa tükki, anus berra.“

„Anna kõik seie! Siin 9 korda 25 kop. See teeb wälja 334 kop. Wõta raha!“

Mees ei saanud õiget rehnungi teha, kui Priidu jänestega juba kodu poole putkas. Üks jänest oli kaelapidi, teine jalgaugi pidi peus, muist oliwad taskus, muist põues. Jällegi wabstistwad inimesed ja raputastwad pead. Kodu tülles läks Priidu oma tujupa, tõi suure kasti sisse ja mahutas jäneseid kasti. Nüüd wõttis ta waesed loomad järjest kasti wälja, lastis naaskliga augu külje sisse ja toppis siis tükkese tohtri käest toodud hullu koera pea aju sinna sisse. Seda oli ta ajalehest lugenud ja nii pidi ta see Pastööri rõugete panemine olema. — Nüüd pandi jäneseid kasti kaanade kuuri, kaas kinni ja lasti überdiga mitu suurt hingeanku kaone sisse. Joogi ja sööki sai ta oma jagu sisse pandud ja seega oli Priidu uurimise materjal walmis ja maru tõi kaswamas. Ta käis neid hoolega waatamas ja pani kõik kirja, mis muudatused jänestega iga päew sündiswad. Et iga jänese tarwis iseäralisi märkusi teha, andis ta neile igale ühele oma iseäralise nime.

Üks oli „Hintš“, teine „Pulber“, kolmas „Plaaster“, neljas „Draw“ ja mõtelge ühele oli ta pahandus „Laos“ nimega arnud, see on wina nimi! — Raamatu pidamine tundis aga selliselt: „Smasvæw, 13. juulil 1887: „Plaaster“ magab; „Draw“ istub, „Hintš“ lakub rõngete tohta, „Laos“ sügab toqumise jalaga kõrwataguist. Rõbekkamal päewal nägi Priidu, et „Draw“ kasti seinu uuustas ja mööda seina ülesse ajada katsus. Opetlane pani lobe raamatuse: „Drawa“ juures selged maru tõe märgid näha.“ — 12. päewa pärast piawad nad kõik hullud olema ning siis taban ma meie linna rahwale näidata, kes ma olen, ja loomatohter piab nägema, missuguse melega ta „raipe“ nalja heitis. Saarne näha, kes jooksewad inimest minu kano kuuri koku wõi ei! Nali kah! Mis minu Eleonora siis ütlemas saab ja kas ta weel pillist piats rääkima! Roh olgu peale! Ma ei taba tema üle ka mitte pahandada. Aga seda ma ütlen: Ta saab omad silmad pärani ajama ja ebamatusega ära tundma, kui bea see on, ühe kuulsa mehe noine olla. Nii need naised on! Ega nad enne mehe tarkusest midagi ei pia, kui neile just käyuga ei näidata, kui suur see tarkus on. Kes on meie linnas seda enne kuulnud! Wõi näinud, et keegi inimene oleks loomad marru ajanud. Ja seda näidata saab mull nüüd see suur õnn ja auu olemast. Omad protokollid saan ma ka lobe trükki panema, et aa laugemale ulataks ja mulle — kui õnn bea — ehk t' mõne aurohakese rinda tooks. Homseks on Eleonora küllasti kutsumud. Nende seas on meie kottuberra, kreistohter, madam Birke, preilu Krinoline, meie arsteegi omanik ja mite med muud, kesleht suurt luugu veetaks. Kas pian neilt asjast ka rääkima, wõi ei? Ei, ei! on weel wõra! hiljemala 14 päewa sees on kõik jäneseid hullud, ning siis ütlen si. näitan ka. Ütlemine ilms näitamiseta ei ole midagi wäär, — Roh, jänesekehed! Sõdige nüüd ja jooge veale ja minge mull kõik ilufaste marru ja tehke mulle seeg suurt rõõmu! Paar jänesekest sibaastwad jälle kõrwataguist, nagu oleks nad sealt Priidu tohta õiget abi otsinud. Eo